

— Phủ Thủ tướng đã nắm được bằng chứng cụ thể về việc Phan Mỹ tạo phản.

— Tôi đã tiên đoán việc này từ nhiều ngày nay. Tuy nhiên tôi đang băn khoăn chưa biết xử trí ra sao. Trừ khử được Phan Mỹ không phải là dễ. Tòa đại sứ Trung quốc sẽ làm rùm beng lên.

Hôlếp lắc đầu:

— Họ làm gì, kệ họ Phủ Thủ Tướng sẽ đối phó với hắn, ta chỉ đứng ngoài mà thôi. Sở dĩ tôi đích thân gặp đại tá vì Phan Mỹ đã cung cấp cho địch một hồ sơ quan trọng nhan đề là «Những khuyết điểm của nền tình báo Sô viết».

— Trời!

— Tôi muốn đại tá bố trí bắt Phan Mỹ nội trong ngày nay. Đem qua hắn giết một loạt tám nhân viên của ta, tôi không thể tha thứ được.

— Thưa, nếu bắt không được?

— Tùy đại tá lo liệu, tôi không cần biết rõ chi tiết. Đại tá nhớ chưa? Bắt đầu từ phút này, tôi không muốn nghe ai nói đến tên Phan Mỹ nữa. Tên hắn phải được gạch khỏi sổ bộ bằng bất cứ cách nào.

Hôlếp xô ghế đứng dậy:

— Nội ngày nay, đại tá phải báo cáo kết quả cho tôi.

Kamốp dinh đưa Hôlếp ra tận xe, nhưng Hôlếp gạt đi:

— Tôi ra một mình cũng được. Thời giờ gấp rút lắm, đại tá phải làm ngay mới kịp. Sáng mai, Phan Mỹ đã đi Bắc kinh rồi.

Kamốp tái mặt. Hôlếp chỉ đích thân điều khiển những công tác quan hệ và hiểm nghèo.

Hôlếp đã ra lệnh là phải thành công. Ngay đến ông đại sứ cũng sợ Hôlếp như cọp. Kamốp mới vinh thăng đại tá được ba tháng, nếu công việc thất bại, lon đại tá của y có thể bị bóc như chơi mặc dầu y là một nhân vật nòng cốt và có uy thế của cơ quan ám sát Smerch.

Chờ cho Hôlếp ra khỏi phòng, Kamốp lên chuông. Một nhân viên bận thường phục xô cửa vào, Kamốp hất hàm:

— Vào phút này, Phan Mỹ đang ở đâu?

Tên nhân viên đáp như máy:

— Thưa, toán X 19 vừa báo cáo về xong. Phan Mỹ đang ở bộ Ngoại giao. Bên phủ thủ tướng gọi sang có chuyện cần nhưng hắn cáo bận không tới. Hắn vừa gọi điện thoại cho ông bộ trưởng.

— Bọn họ nói với nhau những gì?

— Thưa, điện thoại của Phan Mỹ được gắn dụng cụ an toàn (1) do Liên xô cung cấp nên nghe trộm không được.

Kamốp sáng giọng:

— Cơ quan nào cung cấp dụng cụ an toàn cho hắn?

— Thưa, Smerch. Chính đại tá đã ký giấy chấp thuận, năm ngoái.

Kamốp thở dài:

— Hừ, gây ông lại đập lưng ông. Anh em đã

1) — dụng cụ an toàn: một thứ máy riêng gắn liền vào điện thoại mà công dụng là ngăn không cho người ngoài nghe trộm, hoặc lắp trộm máy ghi âm. Nó trị giá trên một ngàn mỹ kim. Ở Saigòn hiện có dụng cụ an toàn.

bố trí sẵn sàng chưa ?

— Thưa rồi. Phan Mỹ cũng phòng vệ chu đáo lắm. Từ mấy hôm nay, đi đâu hẳn cũng mang hai toán vệ sĩ đi theo. Xe hẳn đi giữa, một chiếc đi mở đường, chiếc thứ hai chạy sau. Trên mỗi xe đều có 4 nhân viên trang bị tiểu liên K-50. Xe hơi của Phan Mỹ lúc nào cũng quay kính kin mít. Tưởng cần báo cáo thêm với đại tá là xe hẳn được lót bằng tôn dày 5 ly, đạn thường bắn không thủng. Kính xe cũng được chế riêng tại Mạc tư khoa, có thể ngăn đạn. Xe hơi khóa bên trong, bên ngoài không tài nào mở cửa được. Loại xe này, Hà nội chỉ có 4 cái.

Kamốp gật :

— Biết rồi. Tao biết rồi. Máy dừng đây tao nữa. Chiếc xe của Phan Mỹ được ráp tại xưởng Gót-ki. Tao đã nghiên cứu kỹ lưỡng, bên ngoài nó là một pháo đài bằng thép, nhưng bên trong nó có một vài yếu điểm. Tuy nhiên, tao có cầu máy ném lựu đạn hoặc bắn vào xe Phan Mỹ đâu mà bạn đến chuyện này. Tao chỉ muốn máy bắt sống hẳn. Bắt sống hẳn một cách êm thấm

Tiếng chim hót vang lanh lảnh trong căn phòng điều hòa khí hậu. Đó là tiếng chuông điện thoại Ka-nốp áp ống nghe vào tai, về mặt đầu chiều. Da trần y nhu lại. Ở đầu giây là tiếng nó của một người Việt, dùng Nga ngữ thông suô, nhưng giọng chưa sôi.

Kamốp nhếch mép

— Chào đại tướng. Tôi vừa gặp đồng chí Holép xong. Vụ Phan Mỹ sẽ được hoàn tất nọ ngày nay.

Người Việt được Kamốp gọi là đại tướng nói :

— Đồng chí thủ tướng và tôi đã kêu Phan Mỹ tới văn phòng đề báo chữa, song hẳn thoái thác không tới. Chúng tôi định lừa hẳn qua phủ Thủ tướng rồi giữ lại luôn. Nhưng hẳn là con cáo già nên đánh hơi thấy liền. Hồi 9 giờ, đồng chí Trường Chinh và đại tướng Nguyễn chi Thanh gặp tôi và yêu cầu xếp bỏ vụ Phan Mỹ lại. Họ nói rằng vụ Phan Mỹ là một âm mưu ly gián của địch hoặc ít ra cũng là một kế hoạch bừa bãi của bọn phản động trong tòa đại sứ Sô viết. Tôi đã nặng lời với họ. Tôi hỏi họ bọn phản động này là ai thì họ cho biết sẽ triệu tập đại hội Trung ương Đảng, và sẽ dùng đa số áp đảo, loại trừ chúng tôi ra ngoài. Họ nói thật, không dọa dẫm. Hiện nay, họ đang nắm đa số trong Trung ương Đảng. Đại tá nghĩ sao ?

— Tôi không thể tri hoãn thêm nữa. Phan Mỹ là cái gai đâm vào mắt, để chậm ngày nào, hư mắt thêm ngày ấy.

— Nhưng bây giờ không thể lừa bắt được đâu.

— Tôi có cách khác.

— Nếu vậy thì còn gì bằng. Tuy nhiên, tôi xin báo đại tá biết là vụ Phan Mỹ phải được thi hành một cách kín nhem, nếu để tùm lùm ra vị trí anh em tôi trong Trung ương sẽ bị nguy ngập. Chỉ còn ngày nay nữa thôi, dùng 5 giờ sáng mai hẳn sẽ đáp máy bay đi Bắc kinh, và hẳn ở lì bên Trung quốc cho tới khi Trung ương nhóm họp. Diệt được hẳn trong lúc này sẽ làm phe hẳn mất tinh thần, đa số của Trung ương sẽ ngã về

phía anh em tôi Trăm sự tôi trồng cây vào Smerch, vào tường Hôlêp, vào sự lãnh đạo cũ khỏi của đại tá.

Kamốp mỉm cười :

— Cám ơn Đồng chí đừng lo, cứ ăn no ngủ kỹ, mặc tôi hành động.

Kamốp gác điện thoại.

Một tiếng chim hót khác lại nổi lên.

Mặt Kamốp vụt tươi tỉnh Một nhân viên báo cáo về :

— Thưa đại tá. Phan Mỹ sửa soạn rời bộ Ngoại giao.

— Hẳn đi đâu ?

— Thưa, đi tới tòa đại sứ Trung quốc.

— Có biết khi nào hẳn về văn phòng không ?

— Thưa, đến trưa.

— Được. Máy cứ túc trực ở đó chờ lệnh.

Kamốp quay ra phía tên nhân viên mặc thường phục đợi trong phòng :

— Kêu Bôrin tới đây gặp tôi ngay có việc cần.

— Thưa, thiếu tá Bôrin.

— Phải, thiếu tá Anattát Bôrin. Tôi cần gặp Bôrin nội buổi sáng này.

— Thưa, Bôrin còn đau.

— Mặc kệ. Nếu y không đi được thì vục lên cang, khiêng về đây.

— Thưa, Bôrin đau đến nỗi phải nằm băng ca. Hai hôm nay, y ghen với cô vợ nên nằm mộp trong phòng.

Kamốp lăm bằm :

— Ghen ! Hừ, ghen vậy mà hay.

.....

Tacata... Tacata...

Ti ng súng máy nổ ròn. Nhưng đó không phải từ trong xe Hồng thập tự phát ra. Hàng loạt phát đại liên nữa nổ tiếp. Có lẽ giàn cao xạ ngoài bờ sông Hồng hà đang bắn lên không. Tuy nhiên, không có tiếng phi cơ nào.

Lưỡi dao mỏng dính sắp được phóng ra bỗng chùn lại. Văn Bình vừa nhận ra một khuôn mặt quen thuộc. Người lái xe cứu thương là một bà già tóc bạc phơ.

Bà Huyền Hoa tức Z 62, cánh tay phải của ông Hoàng ở Bắc Việt. Sau lần kiêu trắng dây cộm, cặp mắt bà Hoa vụt sáng một cách dị thường. Hiểu ý, Văn Bình nháy lên xe. Chiếc Rô-nô cũ kỹ lách ra khỏi lề, phóng một mạch trên con đường vắng tanh.

Bà Hoa mỉm cười :

— Chào anh. Tên nhân viên của địch đi sau anh đã bị con Nguyệt Thanh hạ thủ.

Chàng hỏi :

— Tại sao hẳn lại đại đột trèo lên xe như thế ?

Nguyệt Thanh lộ mặt ra khung cửa hình chữ nhật ngăn phòng lái với phía sau xe, nhí nhảnh.

— Anh nổi tiếng là đệ nhất điệp viên mà khờ khạo quá !

Bà Hoa mắng át con :

— Con quý sự ! Mày thử bót hỗn một chút xem nào. Mày phải xin lỗi đi nếu không lát nữa tao danh đòn.

Văn Bình xen vào :

— Cô Thanh nói đúng đấy. Xin bà tha lỗi cho cô.

Nguyệt Thanh reo lên :

— Đấy, «cụ» thấy chưa. Anh ấy xin lỗi cho con rồi. Anh Văn Bình ơi, sở dĩ thằng nhân viên của Phan Mỹ trèo lên xe vì hắn thấy em dơ tay vậy. Trời ơi, em đâu đến nỗi xấu. Được một thiếu nữ đẹp gọi đến phỏng đá cũng phải chạy lại, huống hồ là một anh đàn ông quen.

Văn Bình định đáp bằng một câu «ninh dâm» như g sục nghĩ tới bà mẹ nghiêm khắc ngồi bên chàng đàn nía lặng. Bà Hoa vừa sang số vừa nói :

— Phan Mỹ không thể bắt được nhân viên của hắn đi đâu vì lát nữa, tở sẽ ngâm xác chết vào thùng át xít. Trong 24 tiếng đồng hồ, thân thể sẽ tủa ra nước. Tôi không ngờ một thanh niên lực lưỡng, được huấn luyện về do thám, mà không chịu nổi một ngón đòn tâm thương của con Thanh.

Nguyệt Thanh cười ròn tan :

— Con đánh trúng vào huyết tử của hắn. Hắn chết không kịp ngáp.

Bà Hoa nói :

— Con đề yên cho mẹ bầu chuyện với Z.28

Rồi ngảnh sang phía Văn Bình :

— Lẽ ra, đêm nay hay ngay mai tôi mới liên lạc với anh, nhưng tôi đổi ý kiến vì tình thế biến chuyển quá nhanh. Hồi trưa, anh bị Phan Mỹ bắt đưa về bộ Ngoại giao, tôi cho người

đi theo. Tôi biết họ chưa dám làm gì anh nên không ra tay can thiệp. Nhưng g đầu sao anh cũng sắp sửa bị lộ. Phan Mỹ là một người thông minh và có biệt tài gián điệp, sớm muộn hẳn sẽ phanh ra.

Vụ này quá quan trọng nên mẹ con tôi phải đích thân làm lấy, không thể giao cho anh em cộng sự viên. Biết gặp anh ban ngày rất khó, tôi phải điện cho ông Hoàng xin một phi đội phản lực bay vào vùng trời Hà nội. Dân chúng Hà nội rất sợ báo động. Nghe tiếng còi rú, người nào người nấy đều bỏ hết mọi việc, chạy bán sống bán chết xuống hầm. Những cuộc oanh tạc kinh khủng ở Thanh Hóa, Nam Định và Lạch Tray đã làm họ xuống tinh thần rất nhiều. Trong khi thiên hạ náo náo, anh cố thể r đường dễ dàng. Tôi cũng có thể gặp anh dễ dàng

Văn Bình ngắt lời :

— Xe cứu thương này thật hay giả, thưa bà ?

Bà Hoa đáp :

— Thật một trăm phần trăm. Chắc anh chưa biết tôi là bác sĩ của bệnh viện Phú Doãn. Bà sĩ cũng thật một trăm phần trăm, cũng như Triệu Dung ngày trước. Lâm nghề bác sĩ, đi lại được dễ dàng, không bị công an đề ý. Tôi lại ở trong ban cứu thương phòng thủ thụ động. Mỗi lần báo động, tôi tha hồ xách xe chạy rong trong thành phố. Bắt ai, giết ai, lúc này là tiện nhất.

Văn Bình hỏi :

— Thưa, bây giờ bà cần làm gì ?

Bà Hoa nheo mắt:

— Cần cái tài bạch bộ xuyên dương của anh.

— Thưa, bản ai?

— Một yếu nhân của địch. Khẩu tiêu liên PPs, anh chọn hồi hóm tôi đã cho چرا báng, anh có thể gấu vào trong người. Bây giờ là mười một giờ mười lăm. Còn 45 phút nữa.

— Bản Phan Mỹ hay Kamốp?

— Cần giám sát hai người ấy. Phan Mỹ là đứa nham hiểm, dễ hãm sống thì cuộc tranh cướp giữa hai phe thân Nga và thân Tàu ở đây mới xâu xé nhau quyết liệt. Giết Kamốp thì Smerch mất một tay da mưu, tức kẻ. Phải có hai hồ đồng cân, đồng lượng thì cuộc vật lộn mới luôn luôn gay cấn và thích thú. Và lại, trong lúc này, ám sát được Phan Mỹ và Kamốp chẳng phải dễ. Vì vậy, tôi đã nghĩ đến một mục phiêu khác. Phải giết một người nào mà hai phe găm bừ nhau thêm. Người đó là Hôlếp.

— Thiếu tướng Hôlếp?

— Phải. Hắn là thiếu tướng RU. Bên ngoài hẳn chỉ là tùy viên quân sự sứ quán Xô viết, nhưng thật ra hẳn là tay quan trọng nhất, phụ trách việc điều hợp hoạt động của các cơ quan điệp báo Xô viết ở đây như RU, KGB và Smerch. Kề ra, hẳn kiểm soát cả RUMID, cơ quan gián điệp thuộc bộ Ngoại giao, nhưng lại vương Phan Mỹ. Hẳn là Phan Mỹ về nhiều lần không được, nên giữa hai người đã có sự thù hằn. Hôlếp bị ám sát, mặc nhiên dư luận phải nghi ngờ Phan Mỹ.

— Thưa, kế hoạch hành động ra sao?

— Tổng quát, các yếu nhân điệp báo ở Hà nội

đều được phòng vệ hết sức thận trọng. Xe hơi của họ đều bọc sắt. Sắt bên hông dày 5 ly, còn sắt dưới sàn xe dày những 10 ly, nổ bom dưới gầm xe không thể làm người ngồi trong xe bị tử thương. Kiếng cửa cũng được chế bằng vật liệu riêng, trừ phi đạn bắn chiến xa mới xuyên qua nổi. Tuy nhiên, tôi vẫn trừ tính việc ám sát Hôlếp bằng cách bắn vào xe hơi.

— Thưa Hôlếp đi xe loại nào?

— Như anh đã biết, các yếu nhân ở đây đều dùng xe Zil. Xe của Hôlếp là loại Zil III, thứ được chế tạo đặc biệt. Lòng máy của nó tương đương với xe Hoa kỳ cỡ lớn, nghĩa là trên 6.000 phân khối, tốc lực tối đa 170 cây số một giờ. Nó cũng công kênh như xe Mỹ, dài trên sáu thước, rộng trên hai thước. Trong xe có đủ tiện nghi tối tân: một cái tủ lạnh đựng đồ uống, hai máy thu thanh âm thanh nổi, một máy điện thoại siêu tần số liên lạc với tổng hành doanh, một bàn viết, ghế ngồi có thể biến thành giường ngủ êm ái.

— Còn võ khí?

— Ở phía trước, cạnh tay lái, có một cái nút riêng, ấn vào bốn quả tạc đạn sa mù nổ cùng một lúc. Trong một tích tắc đồng hồ, cả khu vực sẽ bị sa mù che kín, không thể nhìn thấy gì hết. Khi bị tấn công bất ngờ, tài xế sẽ ấn nút nổ tạc đạn, và sao đó đeo một cái kiếng riêng vào mắt, lái xe ra khỏi vùng nguy hiểm, hoặc nhìn thấu qua làn sương tìm ra kẻ tấn công.

Còn võ khí thì trong xe có ba khẩu đại liên tự động, tương tự như súng máy gắn trên phi cơ Mig-19. Hẳn anh đã biết loại Mig-19 này đeo ở mũi hai khẩu đại bác 37 ly và hai khẩu